

Gyimesi László

A láthatatlan kert

(versek)

TARTALOM

áll a fal

I. m - ORATÓRIUM

levélféle S.G.-nak

m-ORATÓRIUM

Szép voltál

Farsangoló

Keszthelyi ős

II. PIROS MADARAK

liliom

címesincs romantikus dalocska Juditnak

szerelmesvers

egyszerű

Adjunk helyet

Acél-kés fogaiddal

keszthelyi etűd

déjára

mást énekel

Elégia, darazsakkal

És láttad-e

III. ROMOKRA CIFRASZÜRT

Hová?

maradatok

karmait köszörüli

Már nem kötöz le

Félbehagyott mondatok

Fehér tollak

vihar után

Vegyeskor

Utószó

(a Negyven prédikátor írójának)

Rövid a tél

(Népdal)

hírlapi vers

Kislány, szegfűvel

igen!

Földetérő

maradnak hát

IV. FÉLÁLOM

a vers címe

újév

félálom

Ünnepre

négy egysoros

nem várhat

megint

Háztűznéző

1 : 0

Alkalmi vers

blues

Biedermeier

csak ez

Családi kör

A másik

Téma és variációk

harmadik út

Hadd folytassam Péchy Gabriella versét!

naptár februárban

dörmögő

V. HOL NEM VOLT

Hol nem volt

Hívogató

nem nézi

Városok emléke

Capriccio

üzenetek a táborból

Picasso halálára

Hej, Váci Miska!

búcsúzó

Üzenet Estragonnak

éjfél előtt

várlak

Telelő

üzenet

rapszódia

elmentek a lányok

elmaradt csoda

három lélegzet

VI. CSIGABIGA - VÁRBAN

kerekedik

szombaton bál van

CSERÉPTÖRÉS 1-37

Karácsony

ajánlás

portré

a távirat másik oldalára

Romantikus

ígéret

igen: szonett

hajnali lány

elrontott haiku

etűd

fényre nyílik

Kláriss 1 - 20

dal

Dúdolhatnék

foglalj helyet

inaséveim végén

áll a fal

pillád rebben
este van
tépett madár a versben
sikolyt se hallasz
áll a fal
a láthatatlan kertben

I. m - ORATÓRIUM

levélféle S.G.-nak

íme a hosszú vers - ahogyan vártad
nem képek halmaza és nem is varázslat
nincs benne köd talán még pára se
s nem lép be (mint én) egyetlen pártba se
csak tiszta gondolat vegyítve érzelemmel
a szellem mérnökét dícséri benn a jellem

mondod: nem ismerünk nincs életrajzod
hiába fürdeted hét nap fényében arcod
tükröztesd versben hosszú versben s látod
befogad nem körülfog a kiérdemelt világod
s leszel aki vagy s volnál nemkülönben
leszel (bár földig érő lábú) alkalmi isten

mondom: akármilyen hosszú lesz ez a vers
nem életrajz lesz - arra sose lelsz
nem arra való remélem hogy értesz
nincs köze a felébredt zenéhez
a fűrészpornak mit a mester ha végez
kisöpör s kezébe új hangszernek valót vesz

az élet élet a vers vers - így ez a rend
én élek - de a vers egy másik ént teremt
te ne tudnád (nem a felettes) a lírai ént
nem irányítom őt csak bámulom barátjaként
aggódom érte ha megbomolni látom
ahogy te értem aggódsz hiába jóbarátom

m-ORATÓRIUM

1.

ezen a romos sík mezőn
az ének földbe roskad
csoportok állnak itt meg ott
hallom őket félcsöndben vannak
dolgát teszi a vakond

az alagutak a seholsincs házak
alapfalánál megbicsaklanak
nem látsz semmit a katasztrófák
már nem a felszínen zajlanak
itt csak a süketek tánca

arctalan minden csoport vagy
befelé nőtt az arcuk
a puszta ország kénzaga
virágot igéz rajtuk
bár vakok formára színre

a katedrális erre volt
kirajzolódik só közt a nyom
volt hát erre gondolsz lehet
s mondani rá még megvan valahol
bár gondolatra szóra nincs agyuk

ez itt a föld födetlenül
az ember idegen jó ha vendég
a bénák most mintha birtokukba vennék
de mi épülne estére ledűl
ugye Kőműves Kelemen emlék-
szel arra s a véka aranyadra
de ők már nem hajolnak újra kőért
szemük helyén varázsgömb képernyőként
belső adást vetít az sose gyatra
nem moccannak másért hazáért nőkért
erő mégis erő amit nem ismerek
a porrá lett világ tanúsítja létét

2.

Talán pálinkát kíván valami bőszen.
Inkább a borral próbálkoznék.
Én unom ezt a félnyers társaságot
magával jobban meglennék. Tudom
kedveskedik. Nem istenemre próbálja ki.
Az arisztokrácia nem ilyen én tapasztal-
tam. Az arisztokrácia szegény. Szerényt
akartál bocsánat akart mondani. Dehogy
ám maradhat a tegezésnél. Szervusz.
Szia. Hát megvagyunk. A szegénységre
visszatérve: bizonyhát a gazdagok ma
csöppet sem arisztokraták. Én bírom
Biberachot. No jó de lásd be ő
aztán csupán. Persze jól van. Nézd a
palotást. Táncolni nem tudok.
Hát hogy jön ez ide. Ja nézem őt
lám lám eljött Erzsébet asszony.
Keressünk valami csendes helyet. Ott
hátral. Az oszlop megett. Mi az hogy
megett - hú de fennkölt. Az is baj.
Megcsókolhatsz. Csak a hajamra vigyázz.

3.

Ez a vers rossz barátom. Belátom.
Jobb rossz versben jókat írni, mint
Jóban rosszakat. Ez paradoxon s
Rád nem is illik. Rosszat írsz rosszban.
Úgy bizony. S az az én söröm. Már
Megbocsáss a múltkor. A múltkor borom
Volt. S neked jobb verseid. Belátom.
Ti mit kerestek itt. Csak félreültünk.
Őt persze nem kell bemutatnom. Ő a
Mester. Éppen tönkretesz. Ki kit.
Írj valamit az arisztokratákról. Az
Igaziakról persze. Itt dől a pénzről
a latrinák szaga. Ez nem a mi bálunk.
Nem is hirdette senki hogy az. Dehogynem.
Tán a verses báli meghívót nem te írtad.
De Mester. Hadd citáljam. Megszégyenítesz.
Én is szeretném hallani. Ne keresd magad.
Én ki nem mondom egyetlen betűjét sem.
Hangját te marha ti meg figyeljete.
Ez a reklám helye. Heje-huja.
Ne ökörködj. Benne lesz összes műveidben.
Ezekből doktorálnak. Inkább táncolni mennék.
Jó hogy az utolsó sort zárójelbe tetted. Az
Szégyenletes. Persze az egész az. Egy kötetért
Nem fizetnek ennyit. Na látod. Mindhalálig
Titok legyen. Titok lesz mondta Findlay.
Hülye vagy. Naná. Majd értelmes ezeknek.

4.

Rezzen az erdő zendül a tölgy
Gyöngyöz a pille varázslat
Ülj le a fűre alkonyodik
Másra már másra vadásznak

5.

Most varázsolni fogunk. Kegyetlen lesz, de maradjatok.

Húzd középre a rostélyt, tégy rá a faszénből. Fújd!
Izzik-e már?

Szórd bele ezt a fehér port.

Mondhatjátok utánam:

*szél a széllal hadra támad
csillag táncol üreg-éjben
vizek futnak hull az állat
vér csorog a kihűlt égen
csillog a kés Széth kezében
bronz a bronzon megborzongat*

Ezt a badar szöveget! Mire jó ez? Akárki figyel, kiröhög!
Széth nem. Már villan a bronzkés. Látod a füstben az áldozatot?
Én vagyok az! Dehogyan: te lehetsz csak. Jaj, megölik, nézd!
Így. Te varázsolni akartál.

olyan hatal
most makat
szabadítok rád

amelyeket csak az ősi

Ó B Ö Ó
L
C
S
E
K
tudtak
meg zni
zabolá
a
lelkük árán

Holmi bűvészmutatványok
gyermeteg vagy varietébe illő
sorozatára vártál? Húha, ez igen -
gyere kapjunk be valamit a szünetben...

mondd hol az Isten
a sikoltás magasában
visszhangos pusztá a tér

Miért varázsolunk? Mi a célja? S értelme van-e?
Adj neki, s lesz - én mondom az ősi igéket.
Kívánság lehet... Ó nem a gyermekkorod Mikulása előtt állsz.
Jóslat? Igen. Értem.

6.

Az országnak harmada elédtoppan a dalból.
Frontok nyílnak minden utcasarkon a te fiad harcol.
Szabadságból szabják adósságod leplét.
Nem a szót vonják el csak a szavak lelkét.
Zsarnokok zsarnokot koronázni készek.
Imbolyog a világ nem a hajó részeg.
Mi meg varázsolunk:

7.

mikor hajdan
egymásra uszultak
szeretettel
hívják
mikor mennék
barátaim elé
hadparancsot
írnak

mikor megyek
Galícia felé
még a fák is
sírnak

1993

Szép voltál

Üres levestel kezdődik a nyár.
A sárcipőkön tömbösült cement.
Napszúrás a megfelelő pillanatban.
Lábak csak lábak. Valami félrement.

Itt nincs kiválasztott. Marha vagy.
A mocsár ásít rád: légy engedelmes.
Méred lépteid súlyát. Alakulsz.
Szavakat próbálsz: szép voltál kedves.

Farsangoló

hajnallik hajnallik	kakasok szavára
bár alig volt éjjel	mért nem figyelmezel
dehogyan hajnallik	ki ad már közlünk
most jó csak az éjjel	kakasok szavára

nincs hát

(nem lesz?)

örömünknek híja:

este van, reggel van -

ki minek híjja...

csakis az létezik
ami meg van írva,
(fejedelmi többes) amit megnevezünk,
s csak annyi a léte,
amennyit engedünk.

teremtő fenségünk
tündöklő kegyében
lélegzik az idő   lélegzik a Minden

Keszthelyi ős

Hová megyek   elfogynak a napok
Késem eldobtam   védtelen vagyok
Mosolyomról   egy fénykép rád marad
Mosolyodról   egy fénykép rám marad
- egyik sem ragyog

II. PIROS MADARAK

liliom

az este kivirágzik
köd leng
leng a lenge szélben
halálos illat
gyönyörű
te

címesincs romantikus dalocska Juditnak

kutatóárok a koradélután
arcod őslenyomatát keresem a fényben
lépéseid megfeszülnek
a macskakövek szívében
erőm a tiéd
így mindig látni foglak
megnevezhetem a fagyot
válaszolhatok minden mosolynak

szerelmesvers

fecskéket szórnak a tavaszba
szelekkel borzas reggelek
szétröppennek a zendülésben
kőre kő itt maradok veled
ígéretem mit tegyek
látom elűszó szemedet
betérnek hozzám madarak
betérnek hozzád tengerek

egyszerű

tudtuk a falon végigvetülő árnyék
nem veszedelmesebb mint a szombatok
mégis nehezen bontottuk meg az ágyat
körültünk a mosoly évezredei
farukat mutogatják a halálnak

Adjunk helyet

hét nyár tartja fátyladat
miért sírsz menyasszony?

kislányruhád a szél sodorja
májussal-zöld zajos habokba
iszkol előle Tél-apó!

hét nyár tartja fátyladat
a hold gyepelője elszakadt
fékezzük meg az éjszakát!

kiabál köztünk valaki
sorsát kántálja űzi ki
bőre bordái börtönéből
vajon ki segít neki?

tótágast áll a faluvégi Krisztus!
anyánk elapadt teje újra véres!
rakják már a vörös szénakazlat!
készüljünk az ünnepi ebédhez!

tüzet rakunk a világ szélére!
kit érdekel most mások szenvedése!
oda jaj odavan ágyunk az égő boglya
szemünkben lángja hajunk kormozza!

ki adja tovább a dupla kulacsot?
ki rejtette el? Halljátok? Adjátok elő!
a bikák már a háztetőn dobognak!
adjunk helyet köztünk a boldogoknak!

-----
sírsz-e még menyasszony

Acél-kés fogaiddal

Visznek feléd fém-sínen
Unalmam villamosai
Jó lesz ott rád találni
És megfürödni az örömeidben

Rozsdás szerelem-roncsok
Keréktelen talicskák
Hiába merevednek ellenem
Acél-karok közé
Lezuhant élű csendbe
Nem ejtem el szerelmemet
Ezt a rézzel futtatott almát

Leteszem majd eléd
Nevetni fogsz
Acél-kés fogaiddal beléharapsz
Mint a hold a napba

keszthelyi etűd

bohócod bajvívód leszek
nyárvégi hús
szelekben

heversz a parton
szerelem

nincs aki felrebbentsen

déjá vu

lovak patája
arcom vércörében
indulat járma
örök mozdulat

tolató mozdonyok
árnyéka nyárest
kiabálnék de érted
nem szavakkal

mást énekel

békanyál az ég tajtékain
a füzetlap szégyenli magát
sorsod kikiáltaná egy madár
de késlekedik majd más énekel
olcsó bíbor elmúlt időnkön
melléd térdelnek az őszi szelek

Elégia, darazsakkal

Kit keresek a délutánban?
Alvó önmagamat?
Elvesztett szerelmemet,
meggyűlölt csodáival?
Vagy a jövőmet keresem tán,
a vereségektől megrakottat
egy győzelem fényében?
Csend van. És napfény-szigetek
úsznak szememben.
Eltűnődöm: be kéne fejezni
szépen ezt a verset...
Valami frappáns választ
a kérdésekre, s lefeküdhetek.
Hogyan törölhetném ki
Ezt a négy kérdőjelet? (Ötöt.)
Két darázs zümmög.
Csodálatos, szédült délután van.
Szeretőmre gondolok,
de nem vár rám az ágyban.

És láttad-e

ha megfordulsz utána az utcán
ne gondold hogy tiéd még
csak emlék
igen
olyan emlék
amelybe nem jó fogózni
szomorú
keserű
emlékszem a kőbányai gyógyszergyárban
oximetilt lapátoltunk
az volt ilyen
emlék-keserű
és láttad-e
hogy nem mosolyog vissza
és riadt
bár szemeiben mosakszik
a nap
és szavai is tündöklőek
égő szárnyú
piros madarak
ha megfordulsz utána az utcán

III. ROMOKRA CIFRASZÚRT

Hová?

hová
hófúvás sörényébe kapaszkodó fiúk
hová
tavasztalan ragyás sereg
hová
ködök fátylát csipkéző
riadt szemű keskeny vállúak
hová
ti dérütöttek
önkéntes gladiátor-csapat
hová
ezer csillagú éjszakai nyárba
miféle napsütésbe
hová
a szerelmen túlra
a kicsontozott magány szélmalmaiba
hová
a sürgönydrótok csatornáin túl
a meglelhetetlen óhazába
hová
az erdön túli időbe
a csontvázak mellkasából
süvítő jeges szélbe
hová
hibátlan-nevűek
üres arcú fehér menete
hová
barátaim

maradjatok

ki mondta hogy a csodáknak kell a hely
üres a város
az ország
ne menjete el
a csodák ha jönnek
beférnek két szívdobbanás közé

ne teremtetek helyet
hiányotok mint a tűzvész
kővé lesz a föld
a szív
kővé lesz az Isten
s a dermedt üres világnak
mi végre a csodák
mi végre
maradatok hát
virágozzatok
virágozzatok magatoknak
mint a rétek és az erdők
virágozzatok nekünk
mint a kertek a terek és a temetők
a mi virágainkkal
most
igen
most és mindörökké

karmait köszörüli

megint a szónoklatok ideje jön
a harcias idő
a csodákra éhes világ
karmait köszörüli
párás hajnalban lépkedek
a rádió hírszemete közt
mintha lázadna az avar
csörögnek a hadijelentések
mi más világból érkezünk
nincs hitünk kormos csodákra
a szónoklatok jégverése
első termésünk veri sárba

Már nem kötöz le

(Csoóri Sándornak)

Titkaid égbe ragadják a madarak
nekünk csak az életed marad
Felfalhatunk mi haszna
az erőd más korokra száll
vibrál a csönd előszobádban
s visszafordul a halál

Megszólítod a névtelen világot
s bár észre nem veszed
piros bogárkák röpködnek föléd
s magukkal viszik a szemed

Még bokrosodik félelmünk de téged
már nem kötözhetsz le a sár
a mindenség pilótája vagy
rongyos póreink közt
nehezen tanuljuk
jövendő törvénnyel viselő szavad

Nem terít ünnepi asztalt
rád hagyott közös hazánk

Horzszaköböl épült házunk
függönye vaksi rőzseláng

1972

Félbehagyott mondatok

de szép volt az a délután
a zászlók
nem szóltál kivirágzott
arcunkon a
fekete lett a város egy gondolattól
pedig az este

*az nem lehet hogy ész erő
és oly szent akarat*

hiába a hatalom havat hord
homlokunkra és a gőz

őzekről beszélek inkább jégcsapos
erdőszéli házban ahová

Fehér tollak

(Csoóri Sándornak)

romokra cifraszűrt terít a nevedben
derest bitót is ácsol
a magyar mosolyba bújt labanc
néped nyúzza a Nép nevében
s véli tőled jött (persze!) a parancs

a horzsakőből emelt falak közt
bélyeggel jár ki emelte a falat
az új szövetség vesztese
megint a közmagyar marad
fehér tollak kakastollak
úri lakájok zsonganak

mi közülük hozzád használnak csak
mint sakál a fényes szemfogát
ne add a júdás-szájúaknak
a mindönknek járó új hazát

1994

vihar után

sorsod
kitekert fák
vihar utáni üzenete

te vagy-e te

gyökerekről perreg a föld
gyűlik a halál
a légből markoló gyökerek
csúcsán

fogy az életed
szárad potyog a kéreg
töredeznek az ágak
szorgos rovarok száz utat ásnak
az elkerülhetetlen
korhadásnak

hogyan állsz talpra még

daruk görgők ékek és persze emberek
billentenék vissza
talán még lehet
szép volt különleges
hátha megered

éket hoznék görgőt
darut is
neked

Vegyeskor

a bordalok virágkorában
dohos homálytól ittasak a vének
repedt vonó alatt a dal vonyít
ködöt terít egész Világosig
s a köd fölött a kénes gőzön át
dereng a *königische* túlvilág
ahol az ég az Úr is színmagyar
na és danolhatunk mindannyian

Utószó

holnap reggel már háború lesz
nem gyönyörködhetsz a hajamban
asztalunkra dér ül
szemünkbe félelem
megfeledkezünk a szerelemről
az ünnepnapokról
te szorgalmasan olvasod
a hadijelentéseket
én egy szombat délután
hősi halott leszek
és amikor férjhez mégy
elégeted a leveleket
a szitakötő-szárnyú szélről
leakasztott vereségekkel
trágár győzelmi énekekkel
összefűzve
hétfő lesz úgy hiszem
és holnap már háború lesz
és holnap már nem gyönyörködsz hajamban
és asztalunkra dér ül
és a szemünkbe félelem

(a Negyven prédikátor írójának)

nincs szükség kegyelemre:
utolsó útjára indul a vándor.
sorsáról tudja azt,
amit tud a világról.

kezében kés:
csonka holdra világol.
tisztítja álmait az útszéli tanyáktól,
ezerévre görcsös husáng a kezében.
túl az eszméletlen városok fürödnek
a fényben -

Rövid a tél

decemberi dal Aragon kintornájára

hittél az utcakövekben záporuk izzott
most sűrű eső hull sarat dagaszt a láb
harangszó ingó ágain fényrózsa nyílt
most sűrű eső hull sarat dagaszt a láb
hozzák a füstölőt szívét a nagy halottnak
kitépve felmutatják íme nem dobog tovább
hozzák a füstölőt szívét a nagy halottnak
akár az inkvizíció göbös fagyott hitükkel
köredős arcuk mosolytalan csak vánszorognak
akár az inkvizíció göbös fagyott hitükkel
értik már nem soká ünnep ez az ünnep
hiába kongat hosszan a rút tél reggel
értik már nem soká ünnep ez az ünnep
tökharang szól utánuk majd nagyheti kereplő
bár trikolorral a palota mellettük tüntet
tökharang szól utánuk majd nagyheti kereplő
kihasználnak minden lépést bizony búcsúznak
foszlik a lét rongy az örökre ráncmért gyeplő
kihasználnak minden lépést bizony búcsúznak
záporuk izzott ők hittek a kockaköveknek
halottas ingre öltve a páncélt maguknak is hazudnak
záporuk izzott ők hittek a kockaköveknek
támolyognak már a szörnyű oltalomban
minket e kegyes csürhe többé nem törhet meg
támolyognak már a szörnyű oltalomban
rövid a tél barátom izmosabb tavasz jó
a május forró a május újra robban
rövid a tél barátom izmosabb tavasz jó
csonttollú madár jósol kilencszázhatvannyolcban

(Népdal)

imhol	Magyarország
kerekedik	benne
egy fekete	hatalom
felhő	száll felette
<i>(népdal)</i>	<i>O ></i>
abban	a gonoszság
tollázkodik	károg
egy fekete	bukott angyal
holló	ha annak látod -

hírlapi vers

ma megint ünnepelünk
mert ünnepelni illik
elbotorkálunk csevegve
a jégszilánkos siring
ott csendben állunk
egy beszél csak
hol az az átokverte holnap
hold nap
ruhánkon a félgyász
zavart összevisszasága
emlékezünk persze
ember volt bátor gyáva
ránkmaradt ünneplő
otthonalansága

Kislány, szegfűvel

Tudd: távolba tekint, aki rád néz, érzi a holnap
Csendjét, látja a félelem ajtaja most alig őrzi
Védeni méltó emberi kincseimet, csak a póre
Életet és a tiszta halált hagyom őrizetében:
Mert az a végső! Látod-e, gyáva vagyok, de csak eddig.
Tükröm vagy. Aki rád néz, messzire lát, ahová te
És én: látjuk a holnaputáni győztesek arcát.
Tudjuk: a félelem évtizedének a vége mikor lesz.
Tudjuk: a már nem csak dacosan, hanem egyszerű módon,
Így, természetesen felemelt fejek évei jönnek.
Addig csontból a mész, igazunkból a csont ki ne fogyjon.
Vidd hát azt a virágot, emeld magasabbra, vigyázz rá!

igen!

igen
írjak már verset egyszer
amiben a szó nem vegyszer
de él
tett
és éltet
hadd mondhassa az agg mester
igenis ez kell
ez kel
s keleszt
nem a kereszt
melyet vállára képzel a vándor
tölgynek álcázott parafából

Földetérő

csomagolnak vendégeid:
kiürül szemed.
hová számúzték szép szavadból
az örvénylő szelet?
kabátban jársz, mosolytalan,
elmerült hajókra vársz -
kifelé tartasz életedből s
nem kísér falkástul a gyász.
kiért szaladnál? Visszafordulsz.
kapuk előtt a fagy.
boronálják sorsod friss vetését
földetérő szelíd madarak.

maradnak hát

maradnak hát az elefántok
az erős szelídek
munkára mutatóványra jók
a hadrafoghatók
az emberré válni nem tudók
(hiszen csak egy az ormány
s a test is nagyra nőtt)
maradnak mégis az elefántok
a jámbor megbízhatók
a becsaphatók
az ádáz dühükben is
emberré zülleni nem tudók

IV. FÉLÁLOM

a vers címe

a versnek címe van ha van neki
s a címnek köze van hozzá ha köze van

praktikus a tartalomjegyzék miatt
ha tartalommá válik valahol
mondjuk egy könyv tartalma lesz
s akkor a saját tartalma miatt
bizony az egész vers könyörög a címért

így a versnek címe lesz ha lesz neki
megszokja majd ha meg nem szereti

újév

a liliom
a régiek mesélik
megfojtja
az álmába zárt
leányt

éjfélkor két halál
koccint közömbösen

félálom

kerge kakas költözött a kiürült kertbe
bíbor nedvekkal álmodik a kukorica lelke
ki vár még parancsra feddő kérlelő szóra
forogj világom berzenkedhet a kakukkos óra

nem májusi táncra marcipáncsárdásra
szól a duda

SZÓL A DUDA

Ünnepre

sárgarépák díszmenete: vasárnap
fekszem kitakart mezőiden

szép húgom: koraesték nyugalma
kibontott hajad megsimítom

maradjunk együtt: a fillér előtt
nincs irgalom csak a szavakban

csendgöröngyök verik ki ablakunkat:
szél elé kongatnak az adventi fák

négy egysoros

(vázlat egy népmeséhez)

becsületben megőszült szeméremszőrzet

...

vakablakigazság

...

vontcsövű messzeség

...

öbölkirálykisasszony

nem várhat

a nap tömlője kiszakadt
részeg a virágpor

kakas hirdeti a delet
taréja múltra lángol

küllők közé szorult a nyár
forgása egyre gyorsabb
kirepíthet téli verőfénybe
örökre befogadhat

bádogarc az ablakra tapad
megőriz megőriz ez a nap
beleég létedbe tüzed lesz
emésztő hited szerelmed
ha rádörgetik csontjaid
akkor is ha megvakít

nem irgalmaz a csont szabadsága
kések a hiány ládafiában
kenyér a szerelem udvarában
nem várhat gyászban szolgaságban

hogy örökké visszatérhess
nem ad jogot a magányra
kipörög a nap arcodból
kipörög a nyári tájba

megint

nincs erre mocsár nincsen erre nád
nincs erre békanyálas ének
harsognak mind a harsonások
körben a frissen-gyújtott fények
ünneplik a kétezredik évet
mivelhogy megtört valami átok
hamisak a fények harsonások
a kalács megint a kutyáké lett

Háztűznéző

Piroska és a Farkas
valamint a Nagymama is
itt ülnek baráti körömben

elfogyasztottunk két üveg vermutot
most csevegünk
s valószínűleg lepihenünk
tíz óra tájban

én a Farkassal
a Nagymama Piroskával
ahogy illik

1 : 0

ágyad
asztalod
már nem is emlék

hó esett
tehát tél volt
de késtek a jegesmedvék

Alkalmi vers

(egy antológiára)

erre jön az almanach
kilógnak a versek

- hová hová almanach
- megyek a világba
- veled tartok -
szól a könyv
mindhárom kiadása

- hová hová almanach
és te könyv-kokárda
- disznók elé gyöngyöt vetni
- megyünk a világba
- nekem sincsen egyéb dolgom -
szól a papagájfa

mennek mennek mendegélnek
s nincs vége a dalnak

jön utánuk a király
összecsókolóznak

blues

húgomnál árvább
verocska
csúnya lány

kopogtatok
mintha völgy visszhangozna
kopogtatok
megáll a pléhkanál

KI AZ? (ki az?)

a traktorosnak
eltraktorozgat
a költőnek
okos

akárki mondom
verocska kedves

és nincs
és nincs húgom

Biedermeier

Artúr! - szólt
(még nem kapott
az oldalára huzatot) -
ma táncórát adok!

Így cifrázták a Bourbonok.

Engedd már,
mielőtt kihalok.

csak ez

az ám,
a köd!
ti tudtátok az utat?
hazaértünk!
a jószágot megetettük,
csak csendben átkozódtunk.

kellett nekünk
a más falu búcsúja?
szemünk körül vörösbor árka,
rosszul szúrt kések villanása
gerincünk hidegében.

bizony, ezer szerencse!
baltánk ott hever az ólajtóban,
nyirkos vasán csúszkál a szürkület.

csak ez a reggel,
csak ezek a reggelek -

Úristen, hová meneküljünk?!

Családi kör

Jól él a sündisznó
a tükörfényes fürdőszobában.
Hajnali avarról nem álmodhat:
a válogatott platánlevelek közt
sampiongomba és pácolt egér.

Óvó tekintetek fényesítik
a szükségtelen túske-erdőt.
Jaj, csak rá ne lépj!
Holnap, Károly, meg kéne borotválnod.

A másik

hőrből a másik a borból
és bízattva kiált.

merre találok a serlegemet?
csorba kupában a tegnapi vér.

Téma és variációk

téma

hazakísértetem
házikísértetem

variációk

1.

Hazakísértetem, Melitta,
házikísértetemmel. Itt a'.

2.

nem nyomozza ki sértett
elkísér a kísértet

3.

kísér lélek kísér tetem
ő a házi kísértetem

4.

öregszik a házikísértet
ma már csupán kvázi-kísértett

5.

kivénhedt a kísértet
ma már nem is kísértett

harmadik út

költözik a szomszéd
pálmát cipel kerevetet

segítenék
de új kutyák marnak
belém és belé

így élni istenem szabad?

Hadd folytassam Péchy Gabriella versét!

„Salvator Dali

*Negyvennégy éve járok
A SZÜRREÁLBA”*

bizony a világ csak
ötletekből áll ma

lidérces-mély a baráti
marslakók álma

együtt álmodunk kakast
egy fasiszta várra

bizony kár belevénülni
a szürreálba

naptár februárban

más ás
élvezi Mátyás

más vet
míg Géza nevet

más piszkán
lép át Edina tisztán

csupáncsak Ákos
na persze
Ákos

s jaj az Elemér
hát az Elemér a miénk -
igen

dörmögő

öregszem
mint vánkösban a toll
tömörödöm
és szálkásodom

tűzre dobhatsz
füstölögve égek
cserélnél velem -
nem cserélek

V. HOL NEM VOLT

Hol nem volt

a királylány
cukrozott diót rágcsál
nem tudja még:
megszületett a sárkány.
egy kisfiú a rónán
száraz kórókat szabdal.
vézna szél motoszkál
a nagy lukas kalapban

Hívogató

Micsoda nyár volt!
A barackos
vérét vesztve holdra szállt -
A facsemeték kórusához
egy félnótás tölgyfa orgonált.
Táncolt a világ, fű a fűvel!
A szellő?
Virág-koronásan!
Részeg kölykök szeretkeztek
a napra pendülő búzában,
villogó combjuk harsogott...
Micsoda nyár volt! Mit tudod...
Nem bánom, ha nem hiszed,
a traktor Bachot énekelt,
kutyák kísérték, egész falka,
mind ráhibázott a hangra!
A villanyoszlopok sora
fáklyasor volt éjszaka:
kormos mind, akár az ördög...
...Egyszer el kell velem jönnöd,
meg kell nézned ezt a bált...
Micsoda nyár volt!
Én ne tudnám?
A barackos holdra szállt -

nem nézi

napok és napok
hamvadó szavak.

szemünk:
a Nap.

feledhetetlenül,
megszégyenülten.

csoportos táncunkat
nem nézi Isten.

a csönd világít.
túléljük, hidd el.

Városok emléke

A kövek nem segítenek.
Ott állsz a sárga nyárban,
a fény börtönablakai alatt,
felszalagozott gyávaságban.

Nevedet, mint kiköpött csontot,
belepi a por és az idő,
nem búcsúztat szellő, se madár,
szétlőtt városok emléke szívükben
a csönd.

Capriccio

üresen hagyom
ezt a poharat
belészáradt
az ittas alkonyat -

gondokra száll a pókfonál
nyár volt
dehogy
még itt a nyár
delet himbál egy szalmaszál

üzenetek a táborból

1.

csak az beszéljen
ki minden pillanatban
hősi halált halhat

2.

csak az beszéljen
aki ha hazatérhet
haláláig hallgat

3.

csak az beszéljen
kinek a hazája
mint világvégi csillag

Picasso halálára

most a szél visszafordul
az ágak hintáján
tavasz tollázkodik
a nyitott ablakhoz billen
a fekete madár
körülötte csend ragyog
nincs már aki becsapja
előtte azt az ablakot

Hej, Váci Miska!

Megmihályosodtál -
Mióta így fölénk emelt a gyász.

Vigyáznak rád a madarak,
Mint rájuk az ősz vigyáz.

Gőgös egymástól-felkentek
Átütő véred felitatják,

Mintha homok nyög:
Fuldokolnak a kövirózsák.

Ne bánd! Már rád irányozták
Bölcs lokátoraikat a bodzák.

búcsúzó

meghalt Németh Endre vagy
csak elvitték az ufók
ül most a hideg csillagon
hörből valami kakaót

morog körül néz kortyol egyet
mintha csak énrám várna ott
kivárja amíg odaérek
Istenről készít vázlatot

...

meghalt Németh Bandi vagy
csak elvitték az ufók
himbál egy fáradt csillagot
pohara a telihold

undorodik a nyugalomtól
harsonákat ébreszt
egy másik világ bírja őt
az talán az övé lesz

Üzenet Estragonnak

fekete kötés
a vérző ágú keresztben -
arcnélküli madonnák
hollócsapat a tölgyön -
körös-körül ápolt bánatok
ágrólszakadt szerelmes állatok -
nem lép elő a varázsló.

ez még a te tavaszod
ma még nem jönnek érted -
holnapig a tiédek
csontbalták tiszta szuronyok
hajnalból hasított vérték -
de hogy megmentenének...?

éjfél előtt

a fiú
megmaradt félóráját
az üvöltés malmában órli
eszmélete mint a madártojás
szeplői díszek
akár mellén a sebek cifrázata
a kórterem homályában
aprópénz gurul szét
nyolc perccel éjfél előtt

várlak

ha gyilkos ködbe tévedsz
ama sűrűbe érve
ha erőd üszke roskad
fogytán csillagod fénye
ha kilenc táncos tánca
nem igéz dobbantásra
ha a zöld madárnak
biceg a járása
ha már nincs kenyered
s neved a magányra

Telelő

kiürül arcom
mint az aranybányák
elhagynak kedves szavaim
készülődő nagy időknek híján
bajlódom telelőm
szűk parancsain
szoborra önthet meggyalázhat
kamaszvigyorú hit
körül az erdő
nincs hiánya
csak én nem vagyok itt

1972

üzenet

1. Ne légy bátor -
Igyál a tegnapi pohárból.
2. Hívd magadhoz
A szégyent.
3. Elfeledett hű barátod
utolsó szavát ne te értsd meg!
4. Van még remény.
nem csak az érdemtelenységhez.

rapszódia

1.
népteleneknek álmaim
könyökömön foszlik a kabát
tél van
csak a szerelem ünnepli magát
2.
csillagok szarvára akadt
sárga rongy foszlánya világít
verdeső madárszárny
a fagy üvegdobozában
3.
hordom a tegnapi estét
dermedt csendjéhez nincs közöm
fordul fehér hó loncs feketébe
fordul vigyázott téli örömöm
4.
de nincs tele még sugaras szememnek
bár őrző tüzekkel nem világos
nézz ki velem a jégcsipke percből
holdban tükröződő parázs a város

elmentek a lányok

elmentek a lányok ebből a bálteremből
csak csend maradt utánuk és huzat
békítő kongás háttérben
fehér fényeket okádnak a falak

és elmentek innen mindörökre
nevetésük csillárrá fagyott
a megszűnt idő igézetében
torlódnak ránk a hónapok
tükrök jegéből míg kiolvad az ének
a tincsek titkolják a bíbor szalagot
a barakkalakók lábnyomában
fészket raknak a csillagok

elmaradt csoda

nem állt ott senki.

a tágmellű tavaszban
csak egy káromkodás,
csak egy kimeredt szempár.

és nem várta senki
a megvilágosult időben,
a pazarló üveghodályban.

kongott a város,
mint egy magányos csorba harang.
vagy mint zárás után a kocsmá.

egy bizonytalan lépés.
ha magára találna -- !

ugye, te ráismernél
a Virágot Lépő Lányra ?

három lélegzet

Ezek nem versek itt fiúk
Ezek csak voltak versek
Ezek nem hetyke dallamok
Ezek csak árva csontok

...

ezen nem versek fiúk
ezen csak voltak
ezen nem dallamok
ezen csak csontok

...

ezen nem versek
csak voltak
nem
csak csontok
á

VI. CSIGABIGA - VÁRBAN

kerekedik

kanyarodik kerekedik
fényesedik kényesedik
csodák bokra bíboran
feketéből feketébe
hajlik ágad üreg-égbe
ország pora beborít
csomósodik göresösödik
csorbul csonton gyöngyön fordul
egy szó villan hidegen

szombaton bál van

csigabiga-várban ott lakik a hajdú
poharas társam
bajsza két hegyére két királylányt tűzött
kő-koronásan
táncolunk
táncolunk
estélig nyár van
csigabiga-várban szombaton bál van
rőzsekoszorú
lángot vet a hajdú bőrig ég a bajsza
derűre ború
táncolunk
táncolunk
szép ha szomorú...

CSERÉPTÖRÉS 1-37

1. (csak sorok)

csak sorok nem harcosok
sorakoznak egymás után
és énekelnek karcosan sután
de ugye jó hogy csak ők

2.

csillog a tó
szelíd este dereng
sem hang sem én

3.

fecskéim félelmében
macskállik a nyár

4. *(az előbbi másképpen)*

fürdök fecskéim félelmében
macska jár

5.

hatoldalal levél
egyetlen szóért
kézfogás helyett

6.

topogsz ajtóm előtt
lépj be nem vártalak

7.

költözöm
nem viszek semmit
hátára vesz a vers

8.

fontold meg mondta
gondoljátok meg tette hozzá
s aki megfontolta és aki meggondolta
hogyan is cselekedett?

9.

balladákba burkolózva
ment a lány a gőzmalomba
senki más nem érte tetten
én is majd el felejtettem

10. *(így hát)*

balladába kívánczolt
ott (?) lett kiátkozott

11.

bölcs a bánat bújva retten
állhatsz talpig félelemben

12.

élünk mint eltévedt városi kakas-szó
a kőbemetszett Duna-parton

13. *(a drámaíró már tud valamit)*

Ne ünnepelj, Klütaimnésztra!
Kezemben az életed.

14. *(who's who)*

egyetlen volt-szerelmed
gyerekekkel a karján
nem ismer rád
egy autóbuszon
érhet-e vereség
vagy diadal nagyobb

15.

már nem a fáé
még nem a sáré
most szabad

16.

már húsz év választ el anyámtól
kínjait a telek vértetik
van néhány emlékem a nyárról
lesz miből élnem évekig

1973

17.

tudom az idő három lelket ád
visel a világ hármass koronát

értem azaz meg kell értenem

	┌történés		┌történelem
nincs		csak	
	└múlt jövő		└permanens jelen

18. *(igaz-e)*

cégérek tükre homorú holdat himbál
szomorú este van igaz-e királylány

19.

arany- és bádogarc
mindkettő tiéd
ne válassz!

20.

kő kőhöz
virág virághoz
átkozódtál-é Judás
csónak indul a déli partról
remek a kilátás
emelj magadhoz
ősz

21. *(Judit álmodik)*

Judit álmodik a kövekkel
a széllel és a szerelemmel
arcán virágok tánca lebben
testén az öröm őgyeleg
egyszer velem is álmodott már
de felriadt

22. *(Jó éjszakát, fiúk!)*

medvéim mélyen alszanak
a csend is barlangmélyi
holnapi hangját álmodja már
fejük felett a vasrvert harang

23. *(kortesköriút)*

Mellébeszélés: kék lepedő a jövőn.
A mester nyugodt, turkálhat alatta.
Kidobolják: ez már nem zsákbamacska -
itt van hol is van egy zacskó öröm!

24. *(biztató)*

képzelt krétakörből szakított ki a munka
nem vagy több mint önmagad múltja
álmodott sorsod az anyag összezúzza
s önnön sarából szakaszt ki újra

25.

tilos-magad halálig tartod
csillag vagy

26. *(lehetne ars poetica)*

pontos fogalmakban gondolkodom
nincs fél-út fél-szabadság
arcunkra edzett fájdalom
a holnapi igazság

27. *(hazám)*

a szolgaság ezer éve
véremben dühhé gócosul
kiáltozásom megfoghatatlan
asztalomon só kenyér

28.

a tenger arcodhoz símul
megmossa a szemedet
akárhová mégy mindenütt
érted tüntetnek a kövek

29.

piros házak emlékezetem
most csend van
alkonyos arcok tolongnak
titkolom bánatomat

30.

voltál erjedő jövőm
ígéret bevallott gyönyör
ülök naptépte parton
babrálgat együgyű öröm

31.

szerelmem új tavaszt ígért
s amit kaptam egy nyár emléke
hajtogatom egy utcahosszat
még nem tudom hogy hazaérve

32.

morzsák maradnak csak
az összeűzött kenyérből
a történés megáll -
minden cselekedetté lesz
a kitárulkozó világban

33. *(hűség)*

a magáramaradt fehér kutyát
nem rugdossa el senki
a kocsma ajtajától

34. *(az ősz meséje)*

A király és a királylány,
ha türelmetlen is - vár.
Kirügyezik a tél szakállá,
hiába vár. Igen, hiába.

35.

Végül is mi maradt?
Egy pohár álmodozik rólad.
A percek csigavonalba állnak,
egyikük azt hiszi: végső,
és aszerint cselekszik -
siratja magát.

36.

Szemünkben kérkedő-friss a szabadság.
Várom, hogy koronám végre elkobozzák.
Nincs múlt mögöttem: nem őriz hatalom.
Nem értem, mit kéne még bevallanom.

37. (búcsúztató)

nyakán kendőt viselt

    a kezében tompa tárgy
    csak csorba hamutartó
órákhosszat a sikoltó síneken
tobzódó nyár talán a legutolsó

Karácsony

Nyolc fenyőtoboz
az Úr asztalára -
karácsony reggelén.

    Körben: fekete arcok.
    Magányuk nincs velem.

A gyertyák fellobognak.

    Segíts meg, szerelem.

Vérezd fel arcom.

Vezess ki a télbe!

    Megaláz, ha befogad
    ez a fogatlan béke.

ajánlás

hangomra vagy kíváncsi
útszélre állj
majd belédbotlik
egy elkószált dalom

szélette
töpörödött jószág lesz
aligha délceg
azért ráismersz jól tudom

zsebre tehedd
mint a körtemuzsikát
bármikor előkaphatod
rekedten nem hamisan
zubognak a dallamok
én szólok vagy te fújod
bizisten jobb ha nem tudod

portré

a megroggyant belső
    kibuggyan a csorba homlokon
sebesült szem kalickája
    halott madarat őriz
(a kép bal sarkában
    örökrebontott cigaretta)
mellén a vitézi érem helye
    még üres

a távirat másik oldalára

megértettem.
    a búra elforog.
    egyedül maradok a csendben.
(felvillan arca, téli délelőtt.
havas réteken fut a hangja.
madár kíséri feketén. isten varja.)
július van. holnap utazom.
tudatlanul és megriadva -

Romantikus

jött mert eljöhett
csillagbíró óra
homokon futó ló
zászlók a homokba
setétedik virrad
nincs megálló képe

belekezd egy soha
elhangzó beszédbe
sót vesz elő hagymát
harap a kenyérbe
hó hull mint az évek

ígéret

öregszünk mint a tenger
öregszünk mint a szél
nyúlnak felénk
egy ismeretlen lény csápjai
már nem iszonyúak szinte barátságosak
múlt ölelés
emléke remeg bennük
a szerelem kezdetéről
s egy ígéret
ami még nem érthető

igen: szonett

ez egy virág letépheted tiéd
akár e perc a költemény a táj
a csend amelyben élek és a nyár
amelybe visszatérhetünk mi még
ha hallod itt a parti nád nesztét
ha látod ott az őrizetlen úrt
a csillagokra frissen rákerült
pecséteket ne értsd az új mesét
velünk beszél az isten övelük nem
miénk a nyelv a szó a gyötrellemmel
miénk a tisztaság a végtelen
miénk a tó a nád a vércse fenn
a szél az úr s a kő ha jó kemény
ez egy virág letépheted enyém

hajnali lány

még alszik az óra
még alszik a város
nincs vele senki de
nincs vele senki se
áll a megálló rossz
fedezékében mosolyogva
ő tudja miért jött
te bámulsz megzavarodva
semmit se tudsz nem
tudhatsz semmit se róla

elrontott haiku

gondolkodom
nyitva a kalitka
ritka madarat kap
hajnalomtól az isten

etűd

lázba borult utcán
menekül a május
kis gömbölyű csitrik
vihognak utána
bizony minden eldőlt
kerekednek az almák

fényre nyílik

halkabban búcsúznak a távozók
kilépnek a ködből a jázminok
a seregélyek felhője éjszakát terít
bokrainkban moccannak az álom borzai
vadászmezőjüket bejárják kószálnak hajnalig
boronált mező csirával terhes sík a délelőtt
ajtónkon szél kopog
ajtónk napfényre nyílik
sebesült madarak pihennek ablakunk békéjében

Klárís 1 - 20

1.

karcsú hajók
halott vizek
megyek feléd
tüzet viszek

2.

akit én kézenfogtam
megszerette a napot
amikor a sötétséget kézenfogtam
szégyenében felgyújtotta önmagát

3. *(hát te ki vagy?)*

csak kudarcaim vannak csak kudarcaim
nem szolgál s nem szolgálom a szerencsét
kelepcét sejtek antik szelencét hát te ki vagy

4. *(követni fogsz)*

gömb	k o s á r	tömb
mb	z u h a n á s	mb
mb	ir-ga-lom	mb
mb	csattan	mb
mb	villan	mb
mb	és	mb

5.

piros pálcák lógnak a napból
alkonyodik vagy nyárvége van
nem tudok semmit e földetlen arcról
hallgatok hát remélem pontosan

6. *(február)*

Repülőbombák farsangja.
Holdtölte a háborúban.
Imádkozó élőhalottak.
Az ágakon a tolláskodó ókor.

7.

arany volt és nem azúr
de hazudtunk mind a ketten
éltünk s mert ez bizonyosság
tiltakoztunk a szerelemmel

8. *(Hajdu Ráfisnak)*

Vízözön.

Kénköves eső.

Partravetett hal.

Szólt a bölcs: előtted a titok.

9.

azután megcsókoltalak

azután elváltunk örökre

azután megcsókoltalak

azután elváltunk örökre

10.

bősz papok cibálják Isten köpenyét
és nem engedik hozzá a kisdedeket

11. *(várnak)*

tábortüzek üszke őrzi

hűlő emlékét a nyárnak

12.

a tiszta vers-beszéd

az vers és nem beszéd

a forma fegyelme

tervszerű fegyelmezetlenség

gyönyörű a kivétel

13.

csend van

mint a teremtés előtt

a teremtés előtt

csönd sincs

előtt sincs

nincs sincs

értjük

de érzékelhetetlen

sikoltozzunk

saját időnkben

14.

kő kőhöz
csont a csonthoz

Vasco Popa harangoz

micsoda fény volt
micsoda

lángok közül vicsorít rád
Illíria fogsora

csont csonthoz
kő a kőhöz

15. (*bocs...*)

a rémek rímei
a rémek rímei

16.

száanalom
szán alom
oro(szl(án)ként f(alom)
(d)alom
szán a lom

17.

tél volt
haragos arcú hóemberek
és fagyszünet az iskolákban
kétséges:
egyáltalán eljutottam volna idáig
ha nem segít
apám

18.

eltelve póétai kedvvel
a megkopott versfaragó mester
ilyetén szavakkal köszönti öccsét
itt egy üveg bor öntsd szét

19

hidak vonzása zengő nyárban
lomb szaga
csillagerdőben parázsló vizek
most ősz van
röntgen-kép-hideg

20.

írhattam volna indulót idáig
számszerint kilencszázkilencet
de a forradalmak maguk szülik a dalt
s a katonák régi marsokra menetelnek

dal

ősz van
kutyaugatás hallatszik át a nyárból
bádogdob zörömből
mondj le az ünneplős halálról
a rádcsapó szél túlsó partján
zöldtűzű erdő lángol
ápold csikorgó csöndedet
ha tudod még kivirágzol

Dúdolhatnék

cifra esőben ballagok,
dúdolhatnék, de hallgatok -
tócsák tükrében a halott
röntgenfénytől vak ablakok,
egyformára zárt kapu, sok,
rosszul virrasztó kapusok
várják az ázott holnapot -
vacognak kint a hajnalok!
éjvégi csöndben baktatok,
dúdolhatnék, de hallgatok.

1980-86

foglalj helyet

nyitva hagyom ezt a verset
beléphetsz te is
foglalj helyet

otthont adunk az érkezőknek
segíts

ne tereld be a várost
jönnek úgyis

szélesednek telnek robbannak a sorok
mindenki elfér akkor is
ha bennmaradok

inaséveim végén

nem formálom át
a kezembenyomott agyaggolyót.

apró szögekkel
nem tűzdelem meg.

a bádog-pofa bekukkant ablakomon.
jó reggelt, mondom.

érti!